

erne. Til brug ved fastlæggelsen angives to beregningsmetoder »formler«, som kyststaten kan vælge imellem. Begge disse metoder tager udgangspunkt i foden af kontinentalskråningen.

Kyststaten kan i overensstemmelse med litra a) i) vælge at trække en linie gennem de yderste faste punkter, i hvilke de faste sedimenters tykkelse stadig overstiger 1% af den korteste afstand ind til foden af kontinentalskråningen. Dette vil kræve undersøgelser af sedimenternes tykkelse over et stort område. Alternativt kan kyststaten i overensstemmelse med litra a) ii) vælge at lægge ydergrænsen i en afstand af højst 60 sømil uden for foden af kontinentalskråningen. Kyststaten kan kombinere de to metoder med henblik på fastlæggelse af den samlede »formellinie« i størst mulig afstand. Se fig. 2.2a og 2.2b.

litra b) angiver en bestemmelsesmetode for foden af kontinentalskråningen, for de tilfælde, hvor kontinentalskråningens fod ikke kan fastlægges på anden måde. I så fald fastlægges dens beliggenhed som det punkt ved skråningens basis, hvor hældningen ændrer sig mest.

I stk. 5 suppleres kriterierne i stk. 4 af to begrænsningskriterier, som kyststaten skal vælge imellem ved fastlæggelse af ydergrænsen for kontinentalsoklen i det tilfælde, hvor kontinentalmargenen strækker sig langt ud til havs. De faste punkter i kontinentalsoklens ydergrænse skal enten ligge inden for 350 sømil fra basislinierne eller alternativt må de højst ligge 100 sømil uden for 2.500 meter dybdekurven. Herved er der uanset kontinentalmargenens udstrækning fastlagt en begrænsningslinje for kontinentalsoklens udstrækning. Begge kriterier kan kombineres ved definitionen af »begrænsningslinjen«, jf. princippet ovenfor ved definitionen af »formellinjen«. Se fig. 1.1, 2.1a og 2.1b. Kontinentalsoklens ydre grænse bestemmes herefter ved en kombination af formellinjen og begrænsningslinjen, se Fig. 2.3a og 2.3b.

I stk. 6 fastsættes 350-sømilebegrænsningen uanset alternativet i stk. 5 som obligatorisk valg af begrænsningskriterium, hvor kontinentalsoklen ligger på en undersøisk bjergkæde. Hermed sigtes særlig til de meget langstrakte forlængelser af kontinentalmargenen,

som kan forekomme på de såkaldte oceaniske rygge, medens undersøiske hævninger, der er en naturlig bestanddel af kontinentalmargenen, ikke er omfattet af denne specielle regel.

I medfør af stk. 7 skal kyststaten af praktiske grunde fastlægge de ydre grænser for sin kontinentalsokkel ved hjælp af rette linier, der hver for sig ikke er længere end 60 sømil, og som forbinder punkter, der skal fastlægges i et koordinatsystem, som er baseret på længde- og breddekoordinater. Fastlæggelsen skal ske under hensyn til behovet for dokumentation over for FN's Generalsekretær og databehovet i forbindelse med offentliggørelse, jf. stk. 9.

Kyststaten skal i medfør af stk. 8 forelægge oplysninger om grænserne for den del af dens kontinentalsokkel, der ligger uden for 200 sømil fra basislinierne, for Kommissionen for Kontinentalsoklens Grænser, jf. Konventionens Bilag II. Kyststaten fastlægger som nævnt selv sine ydre kontinentalsokkelgrænser, men Kommissionen har ret og pligt til at afgive henstillinger vedrørende den ydre afgrænsning af kontinentalsoklen, hvor afgrænsningen ligger uden for 200 sømil fra basislinierne. Kommissionens henstillinger er ikke i sig selv bindende for kyststaten, men de af kyststaten fastsatte kontinentalsokkelgrænser kan kun anses for endelige og bindende, hvis de er fastlagt i overensstemmelse med Kommissionens henstillinger.

Ovenstående principper og kriterier for fastlæggelsen af kontinentalsoklens ydre grænser er uddybet i de af Kommissionen i 1999 vedtagne videnskabelige og tekniske retningslinier.

I medfør af stk. 9 skal kyststaten hos FN's generalsekretær deponere søkort og relevante oplysninger, herunder geodætiske data, som permanent beskriver de ydre grænser for dens kontinentalsokkel. Generalsekretæren skal på sin side sørge for behørig offentliggørelse heraf.

I medfør af stk. 10 vedrører artikel 76 udelukkende den ydre afgrænsning af kontinentalsoklen i forhold til de internationale havbundsområder, som forvaltes af Havbundsmyndigheden. Afgrænsning i forhold til andre kyststater sker på grundlag af artikel 83.